

Zelendárky a rybník Nový u Krče

Je sobota. Prší, větrík pofukuje a jiné okolnosti svádějí nechat magické sklo doma. Jenomže hrb lidský si již na zátěž zvykl. Beru jej s sebou na Protivínsko – Zelendárky. Manželka a botanik pan František Zima se ujímají skupiny a já zůstávám sám sebou. Jednou vpředu, pak zase vzadu. Dívám se po okolí a chytám útržky botanizování.

Blánatka lipová (*Oxycarenus lavaterae*) na lipové aleji od železniční zastávky v Protivíně se blýská ve vrstvičce vodního filmu na kmenech stromů. Těžko ji nepřehlédnout. Později ji objevím ještě na lípách ve Hřbitovní ulici.

Jdeme v dešti dál. Měkkýší faunu v tarasu křižovatky ulic Hřbitovní a Rabiňské si ponechám ve svých záznamech. Běžní šnečí druhové.

Stínka mravenčí

Lepší je nález pana Legáta. Na vlhké větvi jsou krásná plodnice rosolnatky mozkovité (*Tremella mesenterica*). Vyfotím si ji. Stejně jako beránky mechu na větvích ovocných stromů. Drobné kapky a opar snímku v lidském oku vytváří na nich tu správnou patinu. Na jiné větvi jsou plodnice outkovky vonné (*Trametes cf. suaveolens*). Když přeskakují silniční příkop, všimnu si připravených květů blatouchu bahenního. Jen se otevřít.

Velká Rabyň je zde. Nad hladinou rybníku krouží 5 vlaštovek obecných (*Hirundo rustica*). Kmeny dubů jsou na některých místech pokryty plodnicemi větvičníku slívového (*Evernia prunastri*), s kterým si pohrává slabý větrík.

Severní hrot rybníku Velká Rabyň a skládka stavebního materiálu, která se krčí v neprůhledném ruderálu - nadávat nad lidskou neplechou, nebo se těšit? Vyhraje to druhé. Po odklopení kusu betonové trubky se objevují skvosty: stínka mravenčí (*Platyarthrus hoffmannseggii*). Bílé stádečko malých „Isopod“ popásaných mravenci. Nemohu se odtrhnout. Skupina mě ponechá jako

bláznovitého čumila v sutí. Fotím, světla je málo a tvorečkové jsou i přes chlad (5° C) docela čilí. Snad se něco povede. Zaklopím zhrzenou stavbu a jdu dál. Kličkami mezi louží a bahnem. Chvála koženým botám.

Stejně jako já po cestě spěchají žížaly. Jejich určování není jen tak. Ale láká to, když se tak nabízejí nepoznaní modelové a modelky. V kapkách deště si mokřím kolena. Asi z toho vyjde žížala obecná (*Lumbricus terrestris*) a žížala mléčná (*Octolasion lacteum*).

Když projdeme Jalovčí, pod zapomenutou krajinou borového přířezu najdu krásně zbarveného plzáka žlutopruhého (*Arion fasciatus*). Kdeže je ta moje skupina? Zastavil ji schwarzenberský hraniční kámen. Také se botanizuje. Pan Benedikt se ptá, co že je to slyšet za ptactvo. Je to budníček menší (*Phylloscopus collybita*), ze smíšeného lesa se ozývá budníček větší (*Phylloscopus trochilus*) a brhlík lesní (*Sitta europaea*). Z davu vyplyne odpověď. Tak nic neříkám.

Zelendárky a jejich návesní rybníček: Voda průhledná. Něco listí při březích na dně. Proč nezkusit štěstí? Ouha. Zdá se, že nic. Skupina už je za rohem stavení. Tak ještě jednou. Na prstech malý, hnědý bod. Kružíček! Kružík žebrovaný (*Armiger crista*). Pod stromy je tma. Skoro jako v pytli. Mžourám, já i objektiv. Foťáček se snaží a já mu pomáhám. Mohl bych úlovek vzít domů a udělat si foto po svém. Ale proč? Škoda života. Nakonec zalovím ještě jednou. K úlovku se přidá třímilimetrový kružík bělavý (*Gyraulus albus*). Výstavní kousek s rýhováním. Živočich se schoval do ulity a asi se bojí. Neboj, půjdeš zpátky. Šplouch. A je to.

Kružík žebrovaný

Nový rybník u Krče - Zelendárek je pěkným kouskem vodní hladiny. Eva Legátová najde asi blatenku bažinnou (*Stagnicola cf. palustris*). Je to malé a těžko určitelné. Stejně tak dopadne kružík hladký (*Gyraulus cf. laevis*). Pod nohama se vedle ploníku vypíná drábík stromovitý (*Climacium dendroides*). Tento mech mám rád. Je to maličký prales. A z mého pohledu i nehojný či vzácný.

Mezi tím se nám nad hlavami objeví luňák červený (*Milvus milvus*). Z litorálu se ozve několikrát potápka malá (*Tachybatus ruficollis*). To už jsem někde v poslední třetině skupiny.

Tak zase dál. Přes podmáčené louky k rybníku Uhcánku. Okolo mlýna a pily. Potom do kopce k samotnému kamennému kříži ze žulového porfyru. Po žabím stehýnku jsem se ani nepodíval.

Pan Legát vyndává svačinu a ze stožáru vysokého napětí jej pozoruje poštolka obecná (*Falco tinnunculus*). Pan Zima nám ukazuje uschlý stvol seselu ročního. Déšť opět přichází. U chalup samoty Bečeleu už doslova lijí. Les u Protivína s kvetoucím štavelem, neurčeným ucháčem a židovským hřbitovem nás schová. A potom je tu už město Protivín.

Postáváme na zastávce ČD a myslíme si každý na své. Je nás osm. Někdo rokuje a povídá. Já přemýšlím jen tak, mimoděk o osudu kamenného sloupu u kolejí, který něco nesl. A dál, o naší cestě. Co přinesla. Prší a myšlenky padají s kapkami na zem. Ta je pohltná tak, jak jsou.

